

Autor: William S. Lind

Secese visí ve vzduchu. Texaský republikánský guvernér se již na toto téma odvážil otevřeně promluvit, Vermont disponuje aktivním a stále rostoucím secesionistickým hnutím a Oregon, Washington a Britská Kolumbie se již nyní ohánějí společným názvem „Cascadia“. Minulý týden přišel s článkem na téma odtržení i *Wall Street Journal*, v němž jeho autor, Paul Starobin, poznamenal:

„Současný americký Goliáš se brzy může proměnit v monstrum odcházejícího věku politiky a ekonomiky, stavějícího na přebujelé struktuře, příliš rozsáhlé na to, aby dávala nějaký rozumný smysl...“

Nebo se jedná o nějakou další zábavnou ideu, vytvořenou k zaplácnutí okurkové sezóny? Teorie teorie války čtvrté generace (Fourth Generation Warfare, **4GW**) naznačuje, že jde o vážnější záležitost. Krize legitimacy státního zřízení rozhodně Ameriku neobešla. Washington předstírá, že nabízí lidem demokracii, ve skutečnosti však obě strany tvoří víceméně jednu systémovou stranu. Jejím cílem je udržet systém při životě a využívat jeho výhod, nikoli spravovat věci veřejné. Jediná politika mající nějaký význam je soudní politika. Amerika mimo hlavní cesty existuje jen jako nepříjemné vyrušení. Ekonomika i kultura pozvolna upadají, vláda však je krčí rameny a říká: „Co s tím máme dělat?“

Kolaps amerického státu proto není nemožný, nicméně dělicí linie, podle nichž podle většiny secesionistů dojde k rozpadu, jsou až příliš optimistické. Paul Starobin ve svém článku vyjadřuje myšlenku, že:

„Nejnadějnější vyhlídkou pro USA, pokud se decentralizační tendence ukáží neodvratitelné, je stavět na přirozené vynalézavosti a demokratické tradici, na jejichž základě budou vytvořeny směrnice pro realizaci celého procesu postupným a kooperujícím způsobem“.

Obávám se, že není šance. Namísto obnovené Vermontské republiky, Cascadie a možná i nové Konfederace, se dá předpokládat rozpad Ameriky **po jiných, než geografických liniích**. Teorie války čtvrté generace dochází k závěru, že nové prvořadě identity, pro něž lidé hodlají volit, pracovat a bojovat, budou jiné, než ty geografické. Naopak, bude se jednat o identity kulturní, náboženské, rasové, etnické, ideologické, atd. Z jejich naplňování mohou vzejít různé masakry, etnické čistky, pogromy a genocidy, jaké obvykle bývají součástí válek podobného typu a na základě jejich dozvuků se mohou objevit nové státy definované geograficky. **Jejich hranice však budou odvozeny mnohem více z kulturních rozdílů, než z těch geografických.**

Fakt, že druhá americká občanská válka bude ještě ošklivější, než byla ta první – sama o sobě žádný piknik – ještě neznamená, že k ní nedojde. Vše záleží na tom, zdali washingtonská vláda dokáže rozpoznat, že je zde problém s její legitimitou, vše si srovná a začne vládnout kompetentně. Momentálně však v tomto testu neobstává a předpokládám, že tak tomu bude i nadále. Kterýkoli člen vlády, jenž si troufne podřídít soudní politiku blahu národa nebo navrhuje větší než jen velmi kosmetické změny, rychle zjistí, že už náhle není členem vlády.

Většinu minulého týdne jsem strávil na kongresu o **Novém urbanismu**, jehož se účastním již po dlouhá léta. Nový urbanismus se snaží o budování nových vesnic, městeček a příměstských lokalit, coby alternativ k velkoměstské expanzi, což se dá označit za vskutku konzervativní snahu. Tentokrát přišlo na přetřes i něco nového: zajistit, aby tyto komunity byly zemědělsky soběstačnými. Proč? Protože se mezi Novými urbanisty (i ostatními) rozmáhá přesvědčení, že jen místní produkce potravin může být bezpečným zdrojem obživy v době rozpadu. Pouze pár lidí v Kongresu se snaží o další logický krok – poskytnout takovým komunitám možnost bránit se. Pokud budoucnost přinese konec impéria, jak budeme připraveni na Temné období?

Opět, pokud to zní nereálně, teorie války čtvrté generace říká, že ne. **Není to v žádném případě nevyhnutelné, ale je to jedním z možných následků špatné vlády establishmentu.**

Moje poslední kniha, *The Next Conservatism* (Příští konzervatismus), pojednává dosti obšírně o těchto záležitostech. V polovině devadesátých let jsem napsal román Victoria, který je o americké občanské válce čtvrté generace a jejích následcích. Nikdy jsem nenašel vydavatele, možná proto, že tato myšlenka vypadala moc výstředně, možná ale spíše proto, že byla políčkem do tváře politické korektnosti. Politická korektnost, která je ve skutečnosti kulturním marxismem frankfurtské školy, totiž neztratila nic na své schopnosti zastrášovat vydavatelství. Avšak myšlenka rozpadu USA už není mimo mapu. Ještě může přijít čas pro prezidenta Davise a jeho pomýšlení na návrat do Richmondu a pro Nové urbanisty na zkonstruování nových pevností.

Článek Williama S. Linda – **On War #307: Calling President Davis** vyšel původně na blogu Defence and the National Interest dne 17. června 2009.